

vil, man kan saameget, man vil, tale om „et fremmed Princip“, som smugles ind her, saa kommer man dog ikke bort fra, at det er første Gang, der skal fastsættes og defineres en Apanage ligeoverfor alle de betalte Stillsinger, som iøvrigt de Vedkommende kunne have i Staten; thi kun igennem Begrændsningen mod den ydre Verden definere vi Sagen selv. Det kan ikke nytte Noget, at vi sidde og overveie, om den eller den Apanage er den rigtige, om den er begrændset, som den skal være det, naar den ved ganske andre Dispositioner kan prøves og det ikke ubetydeligt. Jeg troer endnu, at man ved moden Overveielse vil komme til at erkende, at det paa den Maade foreligger. Naar nu den ærede Minister beraaber sig paa, at der er en stor Minoritet derimod, og at vi bør tage Hensyn til denne Minoritet, saa tager jeg tilvisse Hensyn dertil. Jeg erkender denne Minoritets Overbeviisning for at være ligesaa god som min; men jeg kræver ogsaa, at min Overbeviisning erkendes ligesaa god som denes; ja, jeg forlanger ikke engang, at den skal være bedre, fordi den hidtildags har vundet en Majoritet for sig; jeg forlanger kun, at den skal have Lov til at være ligesaa god; men jeg har ogsaa Lov til at analysere Minoritetens Mening, og, dersom den større Deel af Minoriteten havde ladet sig bevage af et Hensyn, som utvivlsomt er et af dem, som her har stor Betydning, nemlig af det Hensyn ikke at spørge om, hvad der er det Rette, men hvad der er det Convenable, det Besleilige, Passende — (Ziemroth: Ja, det Passende!) — Ja, men det ærede Medlem var ikke paa det Passendes men det strenge Princip's Gebeet — saa vil den ærede Minoritet ikke kunne bruge den Argumentation, saa kan Ministeren ikke komme længere end til at sige: „skulde ikke Majoriteten kunne opgive dens maastee rette Formening for dette Passelighedshensyn“, men saa svarer jeg hertil, „men skulde ikke den ærede Regjering kunne opgive sin Formening for et Majoritetshensyn“. Det vilde heller ikke være upassende; jeg troer, at deri endog vilde indeholdes en meget høj Grad af Passelighed. Det, som i dette Dilemma vilde være det Heldigste, det

var, naar Majoritet og Minoritet kunde falde sammen i den Overbeviisning, at Sagen uden nogen Lovgivningsformel blev bragt i den Orden, hvorfor et stærkt Dunke her har udtalt sig. Det var en uønskelig Veie at faae Sager af den Natur afgjorte paa. Saalange jeg ikke taber Haabet derom, og jeg skulde tabe mangen en god Tro og mangt et godt Haab, før end jeg vil opgive dette, saa vil jeg følge den Retning, jeg har betraadt. Jeg har altid haft en stor Tro til Sandhedens Magt, og til den gjenfærdige Belvilste mellem Regjering og Folk, og imellem de Mænd, der staa i deres høie Stilling ved vor Aerkjendelse og vort Tilskud. En saadan Belvillighedsyttring sætter jeg stor Pris paa, og paa den vedbliver jeg at haabe indtil det Alleryderste.

Finansministeren: Netop af den samme Grund vedbliver jeg til det Yderste at haabe paa, at netop den ærede Rigsdagsmand for Holbøks Amts 2den Balsfreds (Tscherning) dog tilsidst vil komme til at erkende Villigheden af, at de ogsaa komme noget i Betragtning, som mene, at Udvalgets Fleertal vil afgjøre Noget, der ikke vedkommer den foreliggende Sag, og som mene, at den ærede Rigsdagsmand i dette Tilfælde ved sin Indskydelse søger at faae to hinanden uvedkommende Sager paa eengang afgjorte. Var Spørgsmaalet saaledes, at Majoriteten var for at bevilge kun 28,000 Rbd., 25,000 Rbd. eller hvormeget det var, saa vilde jeg, saa ondt som det vilde have gjort mig, at der var blevet bevilget mindre her i dette Thing end fra Regjeringen var foreslaaet, ikke have anvendt Halvdelen af de Ord, jeg har anvendt paa dette Spørgsmaal; og jeg vilde navnlig ikke til 3die Behandling have gjenoptaget det selvsamme Forslag, som blev forkastet ved 2den Behandling; men Spørgsmaalet er virkelig ikke dette. Her er ikke Spørgsmaal om, at Majoriteten om det foreliggende Spørgsmaal har en anden Mening end Minoriteten, men her er der Tale om, at Minoriteten af Majoriteten finder sig nødsaget til at skulle stemme ogsaa over en Sag, som efter en stor Deel af Minoritetens Mening er nærværende Forslag uvedkommende. (Stemmer: Ja! Nei!). Det er jeg fuldkommen berettiget til at sige, uagtet alle de Parentheser,